

Páll Guðlaugsson, venjari:

– Kann samanberast við Landskrona

Bangor City: Tað var ein ómetaliga glaður Páll Guðlaugsson, sum fór út at ynskja kvinnunum tillukku við dystinum, tá svenski dómarin hevði floytað dystin av.

Páll hevði gjørt tað aftur. 12. september 1990 stóð hann á odda fyri manslandsliðinum, tá teir vundu fyrsta tððandi altjóða dystin, og nú var hann á odda fyri kvinnunum, tá tær gjørdur sama bragdið.

– Eg hevði ikki væntað at vunnid í kvøld, og hevði verið fegin um vit kundu fingið eitt stig. Men hetta er fantastiskt, vit vundu, segði Páll eftir dystin.

– Kvinnurnar spældu ein ótrúliga góðan dyst. Tær fylgdu uppleggnum, stríddust um hvønn bólt og tordu eisini at fara fram á vøllin. Serliga í fyrria hálvleiki komu vit til fleiri góðar málsmøguleikar, og fingi eisini eitt mál. Í seinna hálvleiki vórðu vit trýstar og høvdu vinnin ímóti. Men vit hildu fram at stríðast, og komu eisini í mótvindinum til fleiri góðar møguleikar, segði hann.

– Eg eri stoltur av kvinnunum. Tær hava vunnid fyrsta dystin, men tær hava so sanniliga eisini arbeitt fyrri tí. Tær hava vant nógv í longri tíð og akkurat í kvøld góvu tær seg bara fult út.

Stórtípið móti Skotlandi

sar av teimum. Føroyska verjan stóð seg sera væl hesa lutuna, og Borglis Fagradal var góður stýrimaður.

Rómurin óførur

Í 74. min. spældi Judith Sólva leysa, men hon varð taklað júst sum hon skuldi taka seinasta trekkid inn í brotsteigin. 10 min. seinni var tað Helga, sum fekk eina frispæling frá Judith. Helga dró inn í brotsteigin, og royndi at sparka fram við walisiska málverjanum, men Susan Young fekk bjargað til horna.

Tað stóð á føroysku kvinnunum til seinastu løtu, og stutt fyri leiklók hevði Wales eitt vandamikið hornaspark, sum var um at

gjørði eisini mun, heldur Páll. Kvinnurnar vildu rættiliga gera tað gott aftur, og tað kláradu tær eisini.

– Eg plagi óngantið at taka einstakar spælarnar fram um aðrar, men eg má nevna Judith Joensen, sum var klárt besti spælarin á vøllum í kvøld. Eg minnst meg ikki hava sæð slíkan innsats frá einum landsliðsáleypara. Og eisini ungar kvinnur sum Brynhild Klein og Sólva Joensen fáa stórt álit upp í hendurnar og liva fult upp til forvæntingarnar.

Kann hetta samanberast við Landskrona?

– Ja, tað kann tað fyrri so vítt. Á sama hátt sum hjá monnum, var hetta fyrsti altjóða sigurin hjá kvinnunum. Og fyrri mín part má eg siga, at hann kom óvæntað.

– Hetta hevur nógv at týða fyri føroyskan kvinnufótbólt, og vónandi fær hetta kvinnur, sum ísvast í hvørja ítróttargrein, tær skulu velja, at velja fótbólt. Vit hava nógv góðar og ungar spælarnar heima í Føroyum, og vit kunnu saktans menna okkum enn meira. Tað skal ikki so nógv til, og tað sum skal forbetrast, kann lættliga gerast. Vit mangla serliga skjótleika og kropsliga styrki, og tað kunnu vit venja.

ek

enda í føroyska málinum, men eingin fekk avgerandi fótin á, og bólturin streyk út til málspark.

Tá svenski dómarin, Lennart Eloffson, eftir spæl í 48 min. floytaði av, var rómurin á føroysku kvinnunum óførur. Tær hálsfevndust, og walisisku áskoðararnir stóðu sum kánus. Teir skiltu einki av tí heila.

Sigurin var søguligur, uppiborin og eitt prógv um, at tað var rætt at lata kvinnurnar sleppa at spæla altjóða dystir. Tær hava ment seg ótrúliga nógv eftir fyra dystum, og kunnu tær framhaldandi menna seg á sama hátt, verður ikki leingi til næsta stigið í hesi kapping.

ek

HAGTØL

Wales–Føroyar 0–1 (0–1)

0–1: Helga Ellingsgaard (35)

Wales: Susan Young – Kathryn Morgan, Yvonne Gagen (Jane Clemence, 12.), Lynne Peters, Debbie Gunn, Laura McAllister – Mandy Gornicki-Bond (Siwan Elenid, 68.), Claire O'Sullivan, Wendy Reilly – Louise Thomas, Julia Merola

Føroyar: Christina Holm – Brynhild Klein, Margit Joensen, Borglis Fagradal, Kára á Dunga, Birita Ellefsen – Sólva Joensen, Helga Ellingsgaard, Ingun Hansen (Sigrun Mikkelsen, 50.), Anja Rein (Durita Rouch, 73.) – Judith Joensen

Gul kort: Margit Joensen og Helga Ellingsgaard

Reyð kort: Eingin

Dómari: Lennart Eloffson, Svøríki

Linjuverjar: Ingemar Lund, Toivo Poylio, Svøríki

4. dómari: D. C. Richards, Wales

UEFA-umboð: Malcolm Wright, Norðurland

Áskoðaratál: 350

Helga Ellingsgaard:

– Tað var deiligt at skora

Bangor City: Helga Ellingsgaard spældi sín besta landsdyst fyrri Føroyar mikukvøldið. Í fyrria hálvleiki var hon nógv við í spælinum, og tá tað ikki bar til at spæla tað stóra í seinna hálvleiki, tí Wales trýsti og vindur og regn vóru ímóti, breyt hon upp um emmar og stríddist mannliga á miðvøllum.

Men tað sum stendur klárast eftir frá dystinum er málið, sum hon gjørdi 10 minuttir fyrri hálvleik. Tað var einasta málið í dystinum, og var nokk til at tryggja føroysku kvinnunum fyrsta altjóða sigurin.

– Tá eg sá at Judith (Joensen) fekk bóltin frammi í vinstri síðu, setti eg ferð á fram eftir vøllum. Judith slapp fram við verjuspælarunum, og so rópti eg »bíða«, meðan eg spurtaði fram. Judith rak nærri málinum, og júst í røttu løtuni spældi hon bóltin út frá, og so var tað lætt nokk at sparka hann inn, greiddi Helga frá eftir dystin.

Tú skoraði við vinstra beini.

– Ja, tað gjørdi eg, men eg hugsaði faktiskt ikki um tað fyrr enn aftaná. Vinstra bein passaði betur til hasa støðuna.

Hvussu var tað at skora avgerandi málið?

– Eg varð næstan kløkk.

Stórusvøllur

Farrar Road í Bangor City, har dysturin millum Wales og Føroyar varð spældur, er næstlesti stadion í heiminum. Tað er 120 ára gamalt, og bert eitt stadion í Cheshire (í Manchester-umráðnum) er eldri. Stadion er sum vera man merkt av hesum, og t.d. sluppu føroyskukvinnurnar ikki undir brúna eftir dystin, tí har vóru ongar í umklæðingarnar.

men tað var deiligt. Judith gjørdi eitt gott forarbeiði, og tá eg fekk bóltin innfyri, var tað bara at sparka hann inn. Eg eri ótrúliga glað fyri málið.

Hvussu var tú annars nógv við dystin og tykkara spæl?

– Í mun til dystin móti Skotlandi var hetta nógv betri. Vit hava vanliga verið triggjar á miðjuni, men í dag vóru vit fyra, og tað riggaði sera væl. Vit arbeiddu væl saman, og gjørdur tað trupult hjá Wales, sum taktikkurin eisini var. Tær skuldu ikki hava frið at spæla. Persónliga gekk tað eisini betri enn undanfarna dystir og tað eri eg eisini glað um.

Vart tú bangin fyrri at tær skuldu javna?

– Ja, tað var eg, og høvdu tær gjørt tað móti endanum, tá vit høvdu fært stóran part av dystinum, hevði tað verið sera skuffandi – sum eitt tap. Men verjan stóð seg væl og kláradu at forða fyrri, at hinar fingi nakað mál.

Hvat so í Dublin?

– Vit skulu brúka sama taktikk. Vit skulu verja fyrst og fremst, og so vóna at onkur kjansur verður frammi á vøllum. Ein javnleikur í Dublin hevði verið fantastiskt, men eg veit ikki um vit kunnu loysa okkum at vænta so nógv.

ek

rúminum.

Vøllumur sjálvar var rísa-stórur. Hann hevði full mál, og tað ger stóran mun. Ókið, sum hvør spælar skuldi dekkja, var nógv stórri enn í einum dysti heima í Føroyum, og tað gjørdi ikki føroyska bragdið minni. Flott av føroysku kvinnunum at finna orku til at spæla ein soverðan dyst, tveir dagar eftir ein harðan landsdyst, og dagin eftir ein langan og strævan busturur Skotlandi niður til Wales.

Jimmy Shoulders, venjari:

– Judith spældi væl

Bangor City: Venjarin hjá Wales, Jimmy Shoulders, sum er ein gamal kenningur hjá Páll Guðlaugsson, var imponeraður av føroyska liðinum.

– Føroysku kvinnurnar kláradu seg avbera væl. Tær eru tekniskt góðar og rímuliga skjótar. Tær hava ikki sama skjótleikan, sum spælarnar hjá teimum sterkastu liðunum, men í mun til okkara spælarnar vóru tær nógv skjótar, segði Jimmy Shoulders eftir dystin mikukvøldið.

– Í fyrria hálvleiki spældu tær væl, men tær vóru eitt sindur hepnar í seinna hálvleiki, tí vit trýstu tær, og kundu fingið okkurt mál. Men so skal tað eisini sigast, at tær stríddust ótrúliga væl, og vóru disiplineraðar í verjuni, segði hann.

– Sum heild eru føroysku spælarnar góðir, men eg legði serliga merki til stóra álopsspælaran. Tað var ikki bara tað, at hon var stór og sterk. Hon spældi sera skilgott, og legði eisini upp til málið. Harafturat legði eg merki til nr. 2 (Borglis Fagradal) og nr. 6 (Birita Ellefsen). Tær eru ikki systur?

– Spælarnar hjá mær vilja gjarna vinna allar dyst-

irnar, men eg siggi EM-lut-tøkuna sum ein part av eini longri gongd, har vit skulu menna kvinnufótbóltin í Wales. Vit hava bert arbeitt í eitt ár við hesum liðinum, og enn kann tað mennast nógv. Har eru fleiri (ov) gamlar uppi í, og tær skulu skiftast út við yngri spælarnar komandi tíðina. Tá vit koma til Føroya næsta ár, kann eg íð hvussu er lova, at vit hava eitt yngri lið.

Jimmy Shoulders er uppi í øllum slegum av landsliðsarbæði í Wales, og hann tekur kvinnurnar eins seriøst, sum hini landsliðini. Hann vil menna tær, og fáa eitt gott lið burtur úr spælarnum, hann hevur at arbeiða við.

– Eg eri ikki keddur av at tapa móti Føroyum, og siggia vit realistiskt uppá tað, so skulu vit heldur ikki vera tað. Vit eru júst byrjunum, hann hevur at arbeiða við.

– Ein partur av tankanum aftan fyri landsliðið er, at vit skulu venja kvinnurnar við altjóða dystir, tí tað er ikki tað sama sum heimliga kappingin, har nógvur av kvinnunum eru vanar við at vinna við tveimum sífrum.

ek

Margit Joensen:

– Vit gjørdur fá mistøk í verjuni

Bangor City: Margit Joensen hevur spælt stoppari á landsliðinum seinastu triggjar dystirnar, og tað er hon komin væl frá, hóast hon ikki er von við at spæla har.

– Eg venji meg so hvørt við at spæla sum stoppari, og tað hevur gingið nógundunda. Móti Skotlandi vóru fleiri kiksarar, men hesaferð gekk nógv betri. Vit tosaðu væl saman í verjuni, og vardu sum heild væl.

Wales er ikki líka gott sum Skotland, og vóru lættan at lesa av, men tær høvdu fleiri góðar spælarnar, sum ikki fingi nakað serligt burturúr, segði Margit við Sosial-

in eftir dystin.

– Vit høvdu nýggjan aftasta mann í dag, men tað var eingin trupulleiki. Borglis kláradu seg sera væl, og fall væl inn, segði hon.

– Tað lætti nógv um hjá okkum í verjuni, at miðjan arbeiddi væl og ikki lá ov langt frammi. Vit komu ikki so ofta í undirlutastøður, og fangaðu tær longri frammi á vøllum.

Margit dekkadi ein av bestu álopsspælarunum hjá Wales, sum var bæði skjót og sterk, men Margit kom væl frá uppgávinu. Tað vóru onkrir luftbólur, sum hon ikki hevði rættiligt tamarhald á, men annars gekk væl.

– Tað er nógv lættari at spæla, tá man kennir seg tryggja í verjuni, og alla tíðina veit hvat man skal gera. Vit tosaðu víð saman og tað gjørdi, at vit gjørdur fá mistøk, segði hon.

– Annars er tað stuttligt at vera partur av einum søguligum dysti, og eg vóni, at vit eisini kunnu fáa eitt gott úrslit í Dublin leygdaggin.

ek

Í gjár hvíldu kvinnurnar, og kl. 16.00 var ætlanin at fara til ferjuna, sum skuldi føra ferðalagið til Dublin. Ringt veður hevur verið á hei farleidd, og onkrar avlysingar hava verið, men í gjárkvøldið minkaði vindurin.